

Arrest

nr. 119 751 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Mustali in het district Kama van de provincie Nangarhar. Op een dag kwam de taliban naar de moskee van uw dorp. Ze zeiden aan iedereen dat ze zich moest aansluiten bij hen. U weigerde dit omdat u de oudste zoon van het gezin was en u voor uw familie moest zorgen. Wanneer ze zeiden dat ze uw familie zouden betalen ging u akkoord. Wanneer u thuiskwam en alles aan uw moeder vertelde werd zij kwaad. Zij stuurde u naar uw oom waar u twee weken verbleef. Wanneer u terug naar huis kwam bleek de taliban een dreigbrief te hebben gestuurd en naar u thuis te zijn gekomen. Zij hadden uw familie hierbij geslagen. Uw moeder vroeg vervolgens uw oom om u naar het buitenland te sturen. Op 26 maart 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een bevestiging van het districtshuis en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 april 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit en afkomst uit het dorp Mustali in het district Kama van de provincie Nangarhar zijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tijdens het gehoor drie verschillende leeftijden opgeeft. Eerst verklaart u 17 jaar oud te zijn (CGVS, p. 2). Vervolgens verandert u dit later in het gehoor naar 19 om uiteindelijk – nadat u erop gewezen werd dat uw verklaringen over uw identiteit en herkomst weinig geloofwaardig overkomen – te verklaren 21 jaar oud te zijn (CGVS, p. 11). Dergelijke incoherente en weinig steekhoudende verklaringen over uw leeftijd en uw taskara ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden identiteit.

Voorts blijkt uw geografische kennis over uw regio zeer beperkt en enigszins ingestudeerd te zijn. Gevraagd naar de districten die het dichtst bij uw district liggen benoemt u Kuz Kunar, Behsud en Khewa (CGVS, p. 10). Hierbij dient allereerst opgemerkt te worden dat Kuz Kunar en Khewa een en hetzelfde district zijn. Khewa – of Shewa in het Dari – is het districtscentrum van Kuz Kunar. Gevraagd naar andere dichtbijgelegen districten – zoals het aangrenzende Goshta – blijkt u niet in staat hierop te antwoorden (CGVS, p. 10). Wanneer dan gepeild wordt naar uw kennis over andere – dan dichtbijgelegen – districten in Nangarhar blijkt u opnieuw geen ander district te kunnen benoemen (CGVS, p. 10). Dat u naast het uwe slechts twee andere districten van de provincie Nangarhar kan opgeven komt maar weinig overtuigend over.

Verder wordt u gevraagd om plaatsen die u onderweg van uw dorp naar Kaboel – waar u het vliegtuig naar Iran nam – te benoemen maar kan u ook hier niet op antwoorden (CGVS, p. 11). Verder zegt u dat er vele steden op deze weg liggen maar blijkt u geen van deze bij naam te kunnen noemen (CGVS, p. 12). Dit is zeer verwonderlijk daar de stad Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, op de weg van uw dorp naar Kaboel ligt. Een dergelijk gebrek aan kennis haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit het district Kama in ernstige mate onderuit.

Tevens dient vastgesteld te worden dat uw kennis over de dorpen uit uw regio ingestudeerd overkomt. Wanneer u gevraagd wordt naar dorpen waar u zelf al geweest bent geeft u drie dorpen op, namelijk Arabkhel, Watapur en Kandukalai. Uw verklaringen over wat u in die dorpen ging doen komen echter maar weinig overtuigend over. Zo zegt u dat wanneer uw vader gedaan had met werken op de landbouwgrond, hij u meenam om zijn vrienden in deze dorpen te bezoeken (CGVS, p. 8 en 9). Het verbaast dan echter dat u geen enkel van deze vrienden bij naam kent of enige andere informatie over hen weet te geven (CGVS, p. 8 en 9). Dat u niet op een enigszins doorleefde manier kan vertellen over de dorpen uit uw regio waar u zelf kwam doet verder twijfelen aan de door u beweerde herkomst uit Kama.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u uit een familie van landbouwers komt. Zowel uw vader als uw 5 ooms aan vaderskant en uw 4 ooms aan moederskant zijn allemaal landbouwers (CGVS, p. 3 en 4). Het is dan ook vreemd dat u nooit gehoord blijkt te hebben over hulpmaatregelen die de overheid heeft genomen ten aanzien van de boeren in uw district. In 2011, het jaar van uw vertrek uit Afghanistan, heeft de Afghaanse overheid 20 tractoren en het nodige materiaal ter waarde van 400000\$ gedoneerd aan boeren in Kama en Behsud district. Een maand eerder werden in dichtbijgelegen districten reeds 40 tractoren gedoneerd.

Vervolgens verklaart u dat u naar muziek op de radio luisterde en benoemt u enkele radiozenders (CGVS, p. 6). Het is vreemd dat u geen enkel programma van een van deze zenders bij naam kan noemen en tevens, behalve Nagma, geen enkele andere Afghaanse zanger kent die de laatste jaren op de radio werd gespeeld (CGVS, p. 6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat Nagma een internationaal bekende zangeres is die reeds in de jaren 70 hoge pieken scheerde en later verhuisde naar de Verenigde Staten. Dat u verklaart naar muziek op de radio te luisteren maar behalve een wereldvermaarde zangeres die reeds decennia actief is geen andere Afghaanse zangers kan benoemen doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot uw herkomst.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan onderling strijdig zijn. Zo zou u drie maanden onderweg geweest zijn en drie dagen na uw aankomst in België asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 6). Gezien u op 26 maart 2012 asiel aanvraag betekent dit dat u in de winter bent vertrokken uit Afghanistan. Eerder in het gehoor echter beweert u in de zomer te zijn vertrokken (CGVS, p. 5). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw vertrek uit Afghanistan doet verder twifelen over uw verklaringen inzake uw identiteit en herkomst.

U zegt ook nog dat u wilde gaan stemmen tijdens verkiezingen in Afghanistan maar dat het niet ging omdat u te jong was (CGVS, p. 10). U weet echter niet welke verkiezingen dat waren en wanneer die waren (CGVS, p. 10). U zou uw stem hebben willen geven aan een zekere Mirwais Yasini, volgens informatie op het CGVS een kandidaat in de parlementaire verkiezingen van 18 september 2010 (CGVS, p. 10). Het enige echter dat u over hem weet te zeggen is dat hij van Kama district is (CGVS, p. 10). Dergelijke vage antwoorden halen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verdere mate onderuit. Tevens dient opgemerkt te worden dat u, gezien u uiteindelijk verklaart – op het gehoor in augustus 2013 – reeds 21 jaar te zijn, wel degelijk de leeftijd had om te mogen stemmen op het moment van de parlementaire verkiezingen (CGVS, p. 11).

Verdere twijfel over uw identiteit wordt gevoed door uw vage en weinig waarschijnlijke verklaringen over de financiële situatie van uw familie en de kost van uw reis tot België. Zo is het vreemd dat u geen enkel idee heeft over hoeveel uw reis van Afghanistan tot België gekost kan hebben (CGVS, p. 5). U zegt verder dat uw oom de helft van jullie landbouwgrond heeft verkocht om de reis te bekostigen maar u heeft evenmin enig idee hoeveel hij hiervoor gekregen zou hebben. U zou dit niet gevraagd hebben aan uw oom maar kan geen verklaring bieden voor deze desinteresse (CGVS, p. 6). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe uw familie sindsdien rond komt, gezien de helft van de 3 jerib landbouwgrond verkocht is en bovendien de helft van de opbrengst van het andere deel aan de landbouwer die erop werkt dient te worden gegeven, kan u louter opnieuw herhalen dat die landbouwer de helft van de opbrengst aan uw familie geeft (CGVS, p. 4 en 6). Het is echter moeilijk te geloven dat uw moeder, uw twee broers en uw zus weten rond te komen met slechts de opbrengst van een stukje land van nog niet één jerib – ongeveer 0,15 hectare. Dat u hier geen verdere verklaringen over geeft roept vragen op over de daadwerkelijke financiële situatie van uw familie.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in Kama district van de provincie Nangarhar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Wat betreft uw taskara dient gezegd dat, gezien de leeftijd die erop vermeld staat – 13 jaar in 1387 – helemaal niet overeenkomt met uw werkelijk leeftijd, dit document dan ook maar weinig bewijswaarde bezit. Bovendien dient, wat betreft uw taskara, de taskara van uw vader, de dreigbrief van de taliban en de bevestiging van het districtshuis, erop gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht

biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker geeft vooreerst toe in zijn verzoekschrift dat hij een vervalste taskara heeft voorgelegd en over zijn leeftijd heeft gelogen tegen het advies van zijn raadsman in om steeds de waarheid te vertellen. Op een asielzoeker rust echter de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij heeft gelogen doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Verzoeker maakt voorts zijn voorgehouden afkomst uit het dorp Mustali in het district Kama van de provincie Nangarhar niet aannemelijk. Verzoeker gaf immers blijk van een bijzonder gebrekkige kennis met betrekking tot de geografische kennis over zijn regio die bovendien ten dele ingestudeerd bleek te zijn. Verzoeker die beweert uit een landbouwersfamilie afkomstig te zijn blijkt verder nooit gehoord te hebben over hulpmaatregelen die de overheid heeft genomen ten aanzien van de boeren in zijn district. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de Afghaanse overheid in 2011, 20 tractoren en het nodige materiaal ter waarde van 400000\$ gedoneerd heeft aan boeren in Kama en Behsud district. Dat nooit uitdrukkelijk aan verzoeker werd gevraagd of de overheid tractoren heeft gegeven zoals hij in zijn verzoekschrift stelt doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Aan verzoeker werd immers tot tweemaal toe gevraagd of de overheid zaken heeft gedaan om de landbouwers te helpen waarop verzoeker uitdrukkelijk antwoordde dat de overheid nooit hulp heeft geboden aan de landbouwers maar dat dit wel gebeurde door de NGO's (gehoorverslag, 7). Verzoeker die ook verklaarde naar muziek op de radio te luisteren en hierbij zelfs enkele radiozenders benoemde slaagt er verdere niet in ook maar één enkel programma van een van deze zenders bij naam te noemen. Ook kan hij, behalve Nagma, geen enkele andere Afghaanse zanger benoemen die de laatste jaren op de radio werd gespeeld. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat Nagma een internationaal bekende zangeres is die reeds in de jaren '70 hoge pieken scheerde en later verhuisde naar de Verenigde Staten. Terecht kon de bestreden beslissing hieruit concluderen dat de vaststelling dat verzoeker die verklaart naar muziek op de radio te luisteren en behalve een wereldvermaarde zangeres die reeds decennia actief is geen andere Afghaanse zangers kan benoemen, verdere twijfels doet rijzen met betrekking tot zijn herkomst.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik heeft rekening gehouden met het feit dat hij analfabeet en laagbegaafd is. Verzoeker vraagt het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal met het verzoek een nieuw verhoor af te nemen in het bijzijn van een psycholoog.

De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel geen enkel attest bijbrengt waaruit zou blijken dat hij zwakbegaafd is. Verzoeker toont geenszins op objectieve wijze aan dat hij dermate zwakbegaafd zou zijn dat hij niet in staat zou geweest zijn om een interview bij het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen te doorlopen of dat niet van hem mag verwacht worden dat hij kan antwoorden op eenvoudige en essentiële kennisvragen inzake zijn voorgehouden regio van herkomst. Waar verzoeker vraagt om het gehoor bij het Commissariaat-generaal over te doen in het bijzijn van een psycholoog dient te worden opgemerkt dat niets verzoeker belet om zelf een psycholoog te raadplegen. De bewijslast ligt immers bij verzoeker en bovendien is er geen enkele bepaling of beginsel dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen.

Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal een coherent goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en deze vlot te beantwoorden.

Hoe dan ook, is het aan de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, om in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk is dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis mocht de Commissaris-generaal in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde herkomst.

Aangezien verzoeker zijn herkomst niet aannemelijk maakt kan evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Afghanistan tot 2011-2012 zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Miljoenen Afghanen leven immers sinds decennia buiten hun land van herkomst. De bestreden beslissing merkt dienaangaande op dat grote groepen Afghanen in buurland Iran of Pakistan leven terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). De onmogelijkheid om

de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissingen wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER